

Het boek Daniël - Nummer zesentwintig

Nebukadnezars Zeven Tijden: een profetisch weefsel dat heidendom, pausdom en de Verenigde Staten onthult

Jeff Pippenger
2023-12-21

Het symbool van Nebukadnezar in hoofdstuk vier is verbazingwekkend. Zijn „zeven tijden” waren een voorafbeelding van de tijdsperioden waarin het heidendom (het dagelijkse) en het pausdom (de overtreding der verwoesting) het heiligdom en het heir vertraptten.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, waardoor zowel het heiligdom als het leger wordt prijsgegeven om vertreden te worden? Daniël 8:13.

Het vertrappen van „zowel het heiligdom als het heerleger”, vermeld in vers dertien, stelt de „zeven tijden” voor die de laatste waren van twee van Gods gramschappen; en Nebukadnezars „zeven tijden” stellen de „zeven tijden” voor die de eerste waren van Gods gramschappen, maar beide worden profetisch als dezelfde lijn voorgesteld.

En Ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria uitspannen, en het schietlood van het huis van Achab; en Ik zal Jeruzalem uitwissen zoals een man een schotel afwist, die afwist en ondersteboven keert. 2 Koningen 21:13.

Daniël hoofdstuk acht, en vers dertien, handelt over de tweede lijn van Gods gramschappen, zoals die over het zuidelijke koninkrijk Juda werden gebracht, beginnend in 677 v.Chr. Nebukadnezars „zeven tijden” vertegenwoordigen de lijn van Gods eerste gramschap, zoals die over het noordelijke koninkrijk Israël werd gebracht, beginnend in 723 v.Chr. Nebukadnezars „zeven tijden” vertegenwoordigen twaalfhonderdzesentwintig jaren waarin het heidendom het heiligdom en het heir vertrapte, gevolgd door de twaalfhonderdzesentwintig jaren waarin het pausdom het heiligdom en het heir vertrapte.

Het pausdom is eenvoudigweg heidendom bedekt met de belijdenis van het christendom. Als het ware „gedoopt heidendom”. Er is niets in het katholicisme dat Christus of het christendom vertegenwoordigt. De wereld heeft dat feit geleerd in de geschiedenis van de Donkere Middeleeuwen, maar sinds 1798 is de wereld het vergeten. Het pausdom heeft hetzelfde hart als het heidendom. De godsdienst en de rituelen van de godsdiensten zijn identiek. Nebukadnezars oordeel van „zeven tijden” bestond hierin dat hem het hart van een beest werd gegeven. Het beestenhart dat hem werd gegeven, was het hart dat de godsdienst van het heidendom vertegenwoordigde, hetzij openlijk heidendom, hetzij verhuld heidendom in de vorm van het katholicisme. Zuster White geeft aan dat de draak in Openbaring twaalf Satan is, maar in secundaire zin is het heidens Rome.

„Hoewel de draak derhalve in de eerste plaats Satan vertegenwoordigt, is hij in secundaire zin een symbool van het heidense Rome.” The Great Controversy, 439.

Het beest dat Nebukadnezar gedurende „zeven tijden” vertegenwoordigde, was het beest van de draak gedurende twaalfhonderdzesentwintig dagen, en vervolgens het beest van het katholicisme gedurende nog eens twaalfhonderdzesentwintig dagen. Aan het einde van die dagen is Nebukadnezar een symbool van de Verenigde Staten, die uiteindelijk de valse profeet zijn. Profetisch vertegenwoordigde Nebukadnezar de draak, het beest en de valse profeet, die de drievoudige machten zijn waaruit geestelijk Babylon bestaat en die de wereld naar Armageddon voeren. Nebukadnezar vertegenwoordigt het letterlijke Babylon, en daardoor werd hij gebruikt als een symbool van alle drie de machten die het geestelijke Babylon van de laatste dagen vormen.

Om de zojuist geïdentificeerde symboliek te kunnen herkennen, is het van belang eerst Nebukadnezar in 1798 te situeren, wanneer zijn koninkrijk aan het einde van de „zeven tijden” wordt hersteld. Wij zullen dit merkteken in Daniël hoofdstuk vier vaststellen, voordat wij vervolgens op meer systematische wijze door het hoofdstuk zullen voortgaan.

In de „tijd van het einde” in 1798 werd het boek Daniël geopend, en vervulde het boek toen zijn doel om een toenemend licht te brengen dat twee klassen van aanbidders zou beproeven, reinigen en voortbrengen. Het openen van het boek Daniël markeert het begin van het drievoudige beproevingsproces dat berust op de waarheden die in die tijd werden geopenbaard.

En hij zeide: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

Het profetische doel van de ontzegeling van het boek dat bestaat uit het boek Daniël en het boek Openbaring, is de generatie te beproeven die leeft gedurende de geschiedenis waarin het boek wordt ontzegeld. In Daniël twaalf worden drie tijdsprofetieën aangeduid. De eerste is de twaalfhonderdzesentwintig jaar waarin de macht van het heilige volk verstrooid zou worden.

Maar gij, o Daniël, sluit deze woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het doorkruisen, en de kennis zal vermeerderd worden. Toen zag ik, Daniël, en zie, er stonden twee anderen, de een aan deze zijde van de oever der rivier, en de ander aan gene zijde van de oever der rivier. En de een zeide tot de Man, met linnen bekleed, Die boven de wateren der rivier was: Hoe lang zal het zijn tot het einde van deze wonderen? En ik hoorde de Man, met linnen bekleed, Die boven de wateren der rivier was, toen Hij Zijn rechterhand en Zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zijn zal voor een tijd, tijden en een halve; en wanneer Hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. Daniël 12:4–7.

De andere twee profetische perioden in hoofdstuk twaalf zijn twaalfhonderdneentwintig dagen en dertienhonderdvijfentwintig dagen.

En ik hoorde het, maar ik begreep het niet; toen zei ik: O mijn Heer, wat zal het einde van deze dingen zijn? En hij zei: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd en wit gemaakt worden en beproefd; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. En van de tijd af dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderd negentig dagen zijn. Zalig hij die verwacht en komt tot duizend driehonderd vijfendertig dagen. Daniël 12:8–12.

In de verzen wordt tweemaal verwezen naar de „tijd van het einde”, en deze wordt omschreven als het moment waarop de woorden van Daniël zouden worden ontzegeld. De woorden waarvan sprake is als zijnde ontzegeld in de „tijd van het einde”, zijn de drie profetische perioden van twaalfhonderdzesentwintig (tijd, tijden en een halve tijd), twaalfhonderdneentwintig en dertienhonderdvijfendertig. Twee van de drie perioden worden aangeduid als „dagen”. Twee van de drie eindigden in 1798, en de derde eindigde geheel aan het einde van 1843. Het is geheel aan het einde van 1843, want het vers zegt: „zalig is hij die verwacht, en komt tot ...”

Het woord „komt” betekent raakt. Zalig daarom is hij die wacht en ook de eerste dag van 1844 raakt. De vertoef tijd van de gelijkenis van de tien maagden begon bij de eerste teleurstelling in de Milleritische geschiedenis, en die teleurstelling viel op de allerlaatste dag van 1843, en de allerlaatste dag van 1843 raakt de allereerste dag van 1844. De zegen van het wachten begon toen de vertoef tijd begon bij de eerste teleurstelling.

Er valt in deze verzen nog veel meer te behandelen, maar het punt dat wij hier overwegen is de profetische rol van Daniël. Het doel van het boek Daniël, dat Daniël in de passage vertegenwoordigt, is om een beproevingsproces in drie stappen voort te brengen wanneer het boek wordt ontzegeld. Daniël werd gezegd zijns weegs te gaan tot de tijd van het einde, wanneer het boek ontzegeld zou worden. De slotsom van het hoofdstuk benadrukt wat er zal gebeuren wanneer de tijd van het einde aanbreekt.

Maar ga gij heen tot het einde toe; want gij zult rusten, en opstaan in uw lot aan het einde der dagen. Daniël 12:13.

Het boek Daniël moest op zijn plaats staan aan het einde van de profetische dagen van Daniël.

„Wanneer God een mens een bijzondere taak te verrichten geeft, moet hij op zijn post en in zijn plaats staan, zoals Daniël deed, bereid om de roep van God te beantwoorden, bereid om Zijn voornemen te vervullen.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

In de tijd van het einde, in 1798, stond Daniël in zijn lot, hetgeen in vers dertien wordt uitgedrukt als „aan het einde van de dagen”. Het einde van Nebukadnezars verbanning van „zeven tijden” duidt op 1798, want die eindigde „aan het einde van de dagen”.

En aan het einde der dagen sloeg ik, Nebukadnezar, mijn ogen op naar de hemel, en mijn verstand keerde tot mij terug; en ik loofde de Allerhoogste, en ik prees en eerde Hem die in eeuwigheid leeft, wiens heerschappij een eeuwige heerschappij is, en wiens koninkrijk van

geslacht tot geslacht is. En al de inwoners der aarde worden geacht als niets; en Hij doet naar Zijn wil met de heermacht des hemels en met de inwoners der aarde; en niemand kan Zijn hand keren of tot Hem zeggen: Wat doet Gij? Te dienzelfden tijde keerde mijn verstand tot mij terug; en tot heerlijkheid van mijn koninkrijk keerden mijn eer en mijn glans tot mij terug; en mijn raadsheren en mijn machthebbers zochten mij op; en ik werd in mijn koninkrijk bevestigd, en uitnemende majesteit werd mij toegevoegd. Nu prijs ik, Nebukadnezar, en verhef en eer de Koning des hemels, al Wiens werken waarheid zijn en Wiens wegen gericht; en hen die in hoogmoed wandelen, is Hij machtig te vernederen. Daniël 4:34–37.

De uitdrukking „het einde der dagen” duidt op de tijd van het einde in 1798. Nebukadnezar werd toen bevestigd in zijn koninkrijk, dat niet langer de geschiedenis was van de beesten van het heidendom en het pausdom. Op dat moment vertegenwoordigde Nebukadnezar een volledig bekeerde man, en daarmee vertegenwoordigde hij het aardebeest van de Bijbelse profetie dat in 1798 begon te regeren; en het begon als een lam, hoewel het bestemd was uiteindelijk te spreken als een draak. Hij vertegenwoordigt het aardebeest dat zeventig symbolische jaren zou regeren ter vervulling van Jesaja drieëntwintig, evenals zijn letterlijke koninkrijk zeventig letterlijke jaren regeerde. De symboliek is „waterdicht”.

Nebukadnezar vormt een profetische schakel tussen de drie machten die in Openbaring hoofdstuk twaalf en dertien worden voorgesteld. Daar worden zij aangeduid als de draak, het beest uit de zee en het beest uit de aarde. In Openbaring zestien worden zij aangeduid als de drie machten die de wereld naar Armageddon voeren. Nebukadnezars „zeven tijden” verbinden al deze drie beesten met elkaar, want het letterlijke Babylon is een afbeelding van het geestelijke Babylon, en dezelfde profetische lijn die in het boek Daniël wordt aangetroffen, wordt in het boek Openbaring voortgezet, want deze twee boeken brengen elkaar tot volmaaktheid.

Nebukadnezar vertegenwoordigt 1798 als een profetische schakel tussen de draak, het beest en de valse profeet. 1798 was „de tijd van het einde” voor de boodschap van de eerste engel en de geschiedenis van de Millerieten. William Miller werd ertoe geleid zijn gehele profetische structuur te baseren op zijn herkenning van de draak van het heidendom en het beest van het katholicisme, maar hij zag de Verenigde Staten niet als het beest uit de aarde en de valse profeet. Hij kon de geschiedenis vóór „de tijd van het einde” in 1798 zien, maar de toekomst was nog toekomst. In „de tijd van het einde” in 1989 zouden dan alle drie de machten worden herkend.

De ontzegeling van de profetische herkenning van de draak en het beest in 1798 wordt voorgesteld door de rivier de Ulai in de hoofdstukken zeven, acht en negen. De ontzegeling van de profetische herkenning van de draak, het beest en de valse profeet in 1989 wordt voorgesteld door de rivier de Hiddekel in de hoofdstukken tien, elf en twaalf. Nebukadnezar vertegenwoordigt de beweging van de eerste engel die in 1798 aankwam, en hij is het type van Belsazar, die de beweging van de derde engel vertegenwoordigt die in 1989 aankwam. Om deze reden vertegenwoordigt Nebukadnezars tweede droom, in hoofdstuk vier, de boodschap van de eerste engel.

Nebukadnezars „zeven tijden” eindigden in „de tijd van het einde” in 1798, met de komst van de waarschuwingsboodschap van het komende oordeel. Aan „het einde der dagen” is hij een bekeerde man en vertegenwoordigt hij aldus de Republikeinse hoorn van het beest uit de aarde, toen deze

lamachtig was. Tegelijkertijd vertegenwoordigt hij de Filadelfische protestantse hoorn van het beest uit de aarde.

Als de eerste koning van Babylon is hij een type van Belsazar, de laatste koning van Babylon. Zijn oordeel werd voorafgeschaduwd door het oordeel over Nimrod en was op zijn beurt een voorafschaduw van het oordeel over Belsazar. Zijn oordeel stelde de opening van het onderzoekend oordeel op 22 oktober 1844 voor.

Koning Nebukadnezar, aan alle volken, natiën en talen, die op de gehele aarde wonen: Moge uw vrede vermenigvuldigd worden. Het heeft mij goed gedacht de tekenen en wonderen bekend te maken die de allerhoogste God aan mij heeft verricht. Hoe groot zijn zijn tekenen, en hoe machtig zijn zijn wonderen! Zijn koninkrijk is een eeuwig koninkrijk, en zijn heerschappij is van geslacht tot geslacht. Ik, Nebukadnezar, leefde in rust in mijn huis en in voorspoed in mijn paleis. Ik zag een droom die mij bevreesd maakte, en de gedachten op mijn bed en de gezichten van mijn hoofd verschrikten mij. Daniël 4:1-5.

De droom maakte Nebukadnezar bevreesd, en de symboliek van de droom vertegenwoordigt het eeuwige evangelie van de eerste engel, dat de mensen gebiedt „God te vrezen.”

En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels, die het eeuwige evangelie had om te verkondigen aan hen die op de aarde wonen, en aan elke natie, en stam, en taal, en volk, zeggende met luider stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid; want het uur van Zijn oordeel is gekomen; en aanbidt Hem Die de hemel, en de aarde, en de zee, en de waterfonteynen gemaakt heeft. Openbaring 14:6, 7.

Het eeuwige evangelie is een boodschap in drie stappen; de eerste stap, zoals voorgesteld in de eerste engel, is God te vrezen; de tweede stap is Hem heerlijkheid te geven; en de derde wordt voorgesteld door het uur van Zijn oordeel. “Heerlijkheid” vertegenwoordigt karakter, en het tweede “Laat Ons neerdalen” in het verhaal van Nimrods opstand is de plaats waar het karakter van de stad en van de toren werd onderzocht. Het was een onderzoekend oordeel. De vereniging van kerk en staat is het beeld van het beest, en Nimrods tweede stap bestond in het openbaren van het beeld van het beest, maar de tweede stap van het eeuwige evangelie brengt een verheerlijking van Gods karakter voort, niet dat van Nimrod.

Nebukadnezars vrees is een symbool van de eerste beproeving, evenals Daniël's keuze om het voedsel van Babel niet te eten, want Daniël vreesde God. De eerste engel verscheen in de geschiedenis in 1798 en werd daarna op 11 augustus 1840 met kracht bekleed. De droom van Nebukadnezar situeert de komst van de eerste boodschap in de tijd van het einde in 1798.

Ik zag een droom die mij bevreesd maakte, en de gedachten op mijn legerstede en de gezichten van mijn hoofd verschrikten mij. Daarom vaardigde ik een bevel uit om al de wijzen van Babel voor mij te brengen, opdat zij mij de uitlegging van de droom zouden bekendmaken. Toen kwamen de magiërs, de sterrenwichelaars, de Chaldeeën en de waarzeggers binnen; en ik vertelde hun de droom, maar zij maakten mij de uitlegging ervan niet bekend. Maar ten slotte kwam Daniël voor mij, wiens naam Beltsazar is, naar de naam van mijn god, en in wie de geest der heilige goden is; en voor hem vertelde ik de droom, zeggende: O Beltsazar, overste der

magiërs, omdat ik weet dat de geest der heilige goden in u is en geen geheimenis u in verlegenheid brengt, maak mij bekend de gezichten van mijn droom die ik gezien heb, en de uitlegging ervan. Daniël 4:5–9.

De komst van de eerste boodschap in de tijd van het einde in 1798, die wordt voorgesteld door Nebukadnezars vrees, markeert het moment waarop het boek Daniël ontsloten moest worden.

Maar gij, o Daniël, sluit de woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde: velen zullen heen en weer trekken, en de kennis zal toenemen. ... En hij zeide: Ga heen, Daniël; want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd en wit gemaakt worden, en beproefd; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. Daniël 12:4, 9, 10.

Toen het boek Daniël in „de tijd van het einde” werd ontzegeld, werden mensen geroepen te komen en de vermeerdering van kennis te onderzoeken, en die roep bracht uiteindelijk twee klassen van aanbidders voort. De ene klasse kon het niet verstaan en de andere klasse wel. De wijzen van Babylon, voorgesteld als „de magiërs, de astrologen, de Chaldeeën en de waarzeggers”, konden het niet verstaan, maar Daniël verstond het. De Babylonische „wijzen” konden het niet verstaan en vertegenwoordigen daarom de goddelozen. Daniël vertegenwoordigde de wijzen.

In het volgende artikel zullen wij verdergaan met Daniël hoofdstuk vier.

„Zij die ontrouw zijn in het werk van God, missen beginsel; hun beweegredenen zijn niet van dien aard dat zij ertoe worden gebracht onder alle omstandigheden het rechte te kiezen. De dienaren van God behoren te allen tijde te beseffen dat zij onder het oog van hun Werkgever staan. Hij die het heiligschennende feestmaal van Belsazar gadesloeg, is aanwezig in al onze instellingen, in de telkamer van de koopman, in de besloten werkplaats; en de bloedeloze hand tekent uw nalatigheid even zeker op als zij het ontzagwekkende oordeel over de godslasterlijke koning optekende. Belsazars veroordeling werd geschreven in woorden van vuur: ‘Gij zijt in de weegschaal gewogen en te licht bevonden’; en indien gij nalaat uw door God gegeven verplichtingen te vervullen, zal uw veroordeling dezelfde zijn.” Messages to Young People, 229.